

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 844. An & qualiter necesse sit fieri ad ordinem perfectiorem & strictiorem, & qui ordines dicantur tales.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

*ingressi c. de ff. Eccles. n. 39. Donat. 10. 1. prax. regular. p. 2. 17. 5. q. 30. à n. 1. & alii asserunt, opus in hoc casu esse speciali licentia Papæ ob textum c. su. de relig. domib. in 6. ubi dicitur: nullus ordo ad alium vel conventus ad alium se ac loca sua totaliter transferat, sedis ejus (Apostolicæ) super hac permissione specialiter non obtenta &c. id accipiendum, pro ut ex ipso textu patet, pro casu, quo fit totalis translatio ordinis vel monasterii seu conventus, nimirum personarum omnium unâ cum loco, talis enim transitus, cum importet ordinis approbati extinctionem, utique sedis Apostolicæ auctoritatem non secus quam ordinis approbatio, requirit. ubi verò persona duntaxat loco pristinae seu desertæ religionis relicto ad religionem aliam transeunt, sufficit licentia petita, licet non obtenta à Prælo inferiore; cum *cit. c. licet* ita transeundi licentia religiosis indistincta concedatur, & omnibus simul nupiam negetur. Wiestn. b. 2. n. 130. citatis pro hoc Sanch. & Rodriq. ubi ante Bonac. de clausu. relig. q. 2. p. 9. §. 2. n. 5. Item prælati ipsi & superiores regulares, siue sint exempti ab Episcopo aliove ejusdem ordinis superiore, transire possunt ad ordinem alium Pirh. b. t. n. 168. modo ab exemptis Papæ licentia petita & expresse non denegata ut Wiestn. L. l. c. Sylv. Religio 4. q. 3. Sanch. l. c. 6. 7. n. 8. Donat. l. c. n. 32. Secus est de Episcopo regulari, relicto Episcopatu transituro ad alium ordinem, quam ex quo assumptus, hic enim eget expressâ Papæ licentia ad solvendum vinculum, quo Ecclesiæ suæ obstringitur. Barbos. in *cit. c. licet. n. 8.* Verum de hac licentia ad dictum transitum etiam superiori necessaria paulo post pluribus. Ac denique transire ad alium Ordinem licitum quoque est religiosis conversis siue laicis, quin & oblati, qui se suaque obtulerunt habitu non mutato, eò quòd in illa oblatione tacite includitur ista conditio: nisi ad perfectiorem statum me transferre voluero, Sanch. n. 9. Pirh. l. c. in fine Suar. To. 4. de relig. tr. 8. L. 3. c. 10. n. 1. Castrop. tr. 16. d. 6. p. 26. §. 2. n. 5. contra Abb. ne alias hæcorum oblatio, quæ fit in Dei obsequium & animæ salutem, esset Irrationabilis impediendo majus Dei obsequium majoremque eorum profectum spiritualem.*

Quest. 844. An & qualiter necesse sit fieri ad Ordinem perfectiorem & strictiorem, & unde ordines dicantur tales?

1. Resp. Primò: in his omnibus transeuntibus, ut fiat transitus licitè, requiritur ante omnia, regulariter loquendo, ut fiat ad religionem perfectiorem & strictiorem. Arg. *c. licet &c. sane h. t. juncto can. 1. caus. 20. q. 4. Abb. in c. licet. Fagn. ibid. n. 30. & seq. Anchor. in c. sanè. n. 6. Sanch. L. 6. mor. c. 17. n. 20. Roderiq. l. c. tom. 3. q. 52. a. 4. Donat. l. c. q. 36. Pirh. b. t. n. 159. cum communi. Dixi regulariter loquendo: nam etsi jure communi transitus à strictiore ad laxiorem religionem permissus non sit, infirmitatis tamen, debilitatis, necessitatis parentum, cui in strictiore religione occurrere non potest, aliave justa de causa concedi potest, non tantum à Papa, & à generalibus & similibus Prælati ordinum exemptorum; quin & ordinum non exemptorum accedente consensu Episcopi Diæcesani. Sanch. l. c. n. 49. & 65. Wiestn. h. t. n. 119. cum communi. Et sic in societate Jesu Præpositus Generalis religionis suis etiam professis hodieum concedere potest licentiam transeundi ad quemcunque alium medicantium, vel non medicantium ordinem ex speciali & aliis religionibus per viam solius communicationis non concessio privilegio, inducto à Gregor. XIII. *confut. cum alias. de anno 1582. dum alias ad ali-**

um quam Carthusiensium ordinem, & ad hunc semel duntaxat sine præpositi Generalis licentia transire & transeuntem admittere sub pœna excommunicationis Papæ reservatæ nemini liceret per constitutiones Pauli III. quæ incipit: *Licet debitum.* edita anno 1549. 15. Calend. Novemb. & Pii V. incipientem: *aguum reputamus. de anno 1565. ib. Calend. Feb. de quibus late agentem vide Castrop. l. c. §. 6. per totum.*

2. Resp. Secundò: in eo, quis ordo sit strictior, & num, qui est perfectior, hoc ipso sit strictior, & contra, non ita conveniunt AA. in quo illud certum videtur primò, strictiorem religionem non præcisè dicendam ex prima sui institutione, sed & ex constitutionibus seu ordinationibus cum tempore ei adjectis, & vel maximè ex præsentem earum observantia; eò quòd, cum transitus hic fieri debeat in ordine ad ducendam vitam arctiorem, qui finis non obinetur, transeundo ad religionem secundum primævam sui institutionem strictam quidem, sed quæ cum tempore præsentem ejus observantia relaxatã evasit dissoluta. ita Abb. in *cit. c. sanè. n. 4. Azor. p. 1. L. 12. c. 14. q. 8. Wiestn. n. 118. Pirh. b. t. n. 159. Item quòd, dum dubitatur de moderna strictiore observantia, de hoc djudicare pertinet ad superiorem *cit. c. licet.* non tamen eum, cui transire cupiens immediate subjectus est; cum is, ortã controversiã inter ipsum & subditum suum, nequeat esse judex in propria causa contra *L. unic. c. nequis in prob. caus.* sed ad eum, ad quem subditus transire volens, si injuste gravaretur, appellare posset Sylv. v. religio 4. q. 1. Sanch. l. c. n. 15. Barbos. in *c. licet. n. 24. Wiestn. l. c.* De cætero in ordine ad hunc transitum religionem re ipsa censi strictiorem, non quæ perfectior, sed quæ durior, asperior, arctior, ipsique sensualitati magis contraria, ob frequens jejunium, nuditatem, asperitatem habitus, vigiliis, silentium, solitudinem, afflictiones & mortificationes corporales, videtur habere communior, quam constantur Abb. in *c. sanè. h. t. n. 10. Anchor. ib. Roderiq. l. c. n. 4. Sanch. cit. c. 7. n. 2. Less. l. 2. c. 41. n. 100. Azor. p. 1. L. 12. c. 15. q. 2. Laym. L. 4. tr. 5. c. 6. n. 10. quos citat & sequitur Pirh. n. 159. & quibus adheret Reiffent. h. t. n. 163. contra d. Tho. 2. 2. q. 189. a. 6. Sylv. mirand. & alios apud eum. & sic rectè statuti ait Pirh. ad lites vitandas; cum, quæ religio sit austerior & strictior, magis pateat, quam quæ ad perfectiorem finem per media magis proportionata tendit. His non obstante, quòd quæ rigidior, ea, non semper sit absolute perfectior, majore perfectione desumpta a fine perfectiore, ad quem religio ordinatur & proportionem mediorum, quib⁹ ad illum finem obtinendum utitur, ut supponunt Sanch. l. c. n. 21. Less. Laym. l. c. cit. apud Castrop. tr. 16. d. 4. p. 26 §. 1. n. 1. qui tamen ipse n. 2. citatis pro hoc Paludan. in 4. dist. 39. q. 2. n. 17. & Suar. tom. de relig. tr. 8. L. 3. c. 9. n. 12. verius censet religionem perfectiorem eo ipso absolute strictiorem, duriorum ac severiorem esse; eò quòd, quò perfectior est, perfectiores actus virtutis exerceat; actus autem virtutis quò perfectior, eò sit difficilior; cum virtus versetur circa difficile. Ad hæc religio perfectior vota tria substantialia, in quib⁹ essentia religionis consistit, strictius & perfectius observare debeat rigore & severitate religion. in hac observantia consistente, unde etiam *cit. c. licet. b. t.* concedens hunc transitum à laxiore ad strictiorem religionem utatur indifferenter nominib⁹ strictioris & sanctioris, quib⁹ tamen non obstantib⁹, addit religionem minus perfectam & strictam esse posse strictiore in quò ad corporis afflictiones religionem perfectiore, juxta q uæjam**

3. Resp,

7. Resp. Tertiò: licitum est transire a religionè minus perfecta ad perfectiorem, esto hæc sit laxior quò ad corporis afflictiones. Suar. l. c. num. 1. Sanch. *cu. c. 6. n. 3.* Castrop. *cit. p. 26. §. 2. n. 2.* cum hæc ratione major utilitas propria majusque Dei obsequium ob quod religionem ingrediens & in illa proficiens se ei tradit, intendatur & obtineatur. Adde, quòd optimè consistant juxta dicta religionem aliquam esse strictiorem quò ad corporis asperitates, & tamen non esse absolutè strictiorem; eò quòd in observatione castitatis, paupertatis, obedientiæ vi constitutionum suarum non ita strictè procedat.

Quæst. 845. An & qualiter, & cujus licentia requiratur ad licitè transcurrentem ad religionem aliam etiam strictiorem.

1. Resp. Ad primum: requiritur necessariò, ut transiretur licentiam transeundi à superiore petat cum humilitate & puritate, ne bonum obedientiæ contemnere videatur. Juxta expressum textum *c. licet. h. t. quoniam.* Etque hæc petitio sub gravi obligatione, ita ut, si eà omisâ fiat transitus ille, peccatur mortaliter termino illo *debet*, quo utitur textus *cit. cap. licet.* uti & ratione ibidem additâ, nimirum ne contemnatur obedientia, rationem præcepti graviter obligantis importante & satis declarante ac ita cum communi sentiunt Nav. l. 3. *cons. tit. de regular. conf. 59. alias 42.* Suar. *tom. 4. de relig. tract. 8. lib. 3. c. 10. num. 17.* Sanch. l. 6. *sum. c. 7. n. 33.* Roderig. *tom. 3. 99. regul. 2. 52. a. 2.* Castrop. l. c. §. 3. n. 1. Pirh. *h. t. n. 161.* posse tamen religiosos militarium ordinum, qui in claustris vitam communem non agunt, sine licentia superiorum suorum transire ad religiosos claustrales ex decisione rotæ ait Barbos. *in c. licet. n. 10.* apud Pirh. *num. 136.* Sed neque statim post hanc licentiam petitam transitus hic fieri potest, sed expectandum responsum, competente tempore, nimirum quòd necessarium ad examinandum (uti ad hoc tenetur concessurus licentiam, ut Jo- andrea *in c. licet. n. 3.* Host. *ibid.* Sanch. l. c. n. 3. Reiffenst. *h. t. n. 269.*) num religio ad quam petitur transitus, sit perfectior, num transiretur recto spiritu ducatur, num religio, à qua transiretur, patiat inde grave detrimentum. Jo- and. l. c. n. 6. §. 7. Abb. *in c. licet. n. 9.* Fagnan. n. 30. & seq. Sanch. l. c. n. 35. & 37. Suar. *tom. 4. de relig. tr. 8. l. 2. c. 10. n. 30.* Castrop. *cit. §. 3. n. 3.* Pirh. l. c. Reiffenst. n. 268. juxta *c. cum in veteri de elect.* ubi, quòd, qui licentiam vel consilium petit, teneatur debito tempore expectare responsum. Quo tamen responso jùsto diutius dilato, vel etiam licentiâ denegatâ à superiore ob causam frivolam vel manifestè falsam (quam ubi is non exprimit, subditus ab eo petere potest & debet, & is manifestare eam tenetur) potest subditus libere discedere juxta *cit. c. licet.* Ubi dicitur, posse illum petitiâ, etsi non obtentâ, licentiâ discedere, obstantè nimirum proterva indifferetè contradictione prælati; de qua in hoc casu constat, multoque magis, si judicans subditum habere causam, neget licentiam. Abb. Pirh. Reiffenst. l. l. *cit.* Quòd si verò superior verisimilem causam licentiâ denegatâ alleget, ita ut res sit dubia, dubio hoc pendente, subdito non licet transire, sed prius adeundus Prælati superior, ad quem appellari potest, & ejus judicio res decidenda. Sylv. v. *relig. 4. q. 1.* Abb. Pirh. *LL. cit.*

R. P. Lexr. Jur. Can. Lib. III.

Reiffenst. *num. 269.* juxta *cit. c. licet. §. severò.* Ad hæc, obtentâ licentiâ obtinere quoque debet transiretur literas dimissorias prælati sui prioris, sine quibus admitti non debet. Fagn. l. c. *num. 50.* Sanch. l. c. n. 39. Castrop. l. c. n. 4. Pirh. n. 161. Reiffenst. *h. t. num. 273.* juxta *c. statumus c. 19. q. 3.* vel sine dimissoriis veniat, interrogari debet illius superior, num licentiam dederit, & si eam denegarit, causam negandi dicere, quæ, si manifestè jùsta est, debet remitti ad superiorem priorem, si dubia est, aut transiretur in continenti velit probare eam esse falsam, debet eum ad superiorem altiore dirigere, ut coram eo prius negotium expediat, absque eo, ut ipse se controversiæ immisceat, & non, nisi eò expedito, eum admittere ita AA. citati. De cætero, etiam ubi de jùsta causa transiendi constat superiori dimissurò, adhuc licentiam concedere non debet, priusquam ei constet, religionem strictiorem, ad quam transire intendit paratam esse eum recipere, ne occasionem habeat vagandi. Castrop. l. c. cum Lopez. *lib. 9. lit. 7. part. 1.* & si ipse subditus recedat, censeatur apostata, cum se sub nullius obedientia constituet ut Pirh. l. c. citatis Jo- and. *in cap. ult. de renunc. n. 7.* Abb. *ibidem num. 3.* quamvis tamen superior ei concedere quandoque possit licentiam egrediendi è monasterio, & tantisper extra illud morandi ad inquirendam religionem strictiorem, & ad commodius sollicitandam sui in eam receptionem, ita tamen, ut sub prioris superioris obedientia maneat, donec inveniat talem, & in eam admittatur. Sanch. l. c. n. 38. Castrop. Pirh. *LL. cit.*

2. Resp. Ad secundum primò: superior ordinis non tantum mediatus, puta Generalis, provincialis, sed & immediatus seu localis conventus seu monasterii hanc transiendi licentiam concedere potest, Abb. *in c. non est h. t. num. 6.* Sylv. v. *religio. 4. q. 3.* Azor pag. 1. l. 12. c. 14. q. 7. Sanch. l. 6. *mor. c. 7. num. 59.* Fagn. l. c. *num. 36.* Castrop. l. c. *num. 5.* Pirh. *h. t. num. 162.* Reiffenst. *num. 270.* Arg. *c. licet h. t.* ubi solius præcisè prælati (qualis quoque est superior localis) meminit pro ut etiam id ipsum rectè infertur ex eo, quòd in casu dubiæ causæ vel injustè negatæ licentiæ adiri debeat superior major; supponitur enim, per hoc hanc facultatem spectasse ad superiorem minorem. Quod si verò in religione aliqua hæc potestas dandi hanc licentiam reservata esset Generali, vel provinciali, non sufficere eam petere ab immediato superiore astuit Suar. *tom. 4. de relig. tract. 8. lib. 3. cap. 10. num. 30.* Quod verissimum dicit Castrop. l. c. *num. 6.* Si hæc reservatio facta ex facultate Papæ, secus sibi videt, si solum ex constitutionibus religionis aut ex speciali mandato Generalis vel provincialis facta, eò quòd religio videatur non posse derogare juri communi, quo ea potestas concessa superioribus immediatis, quamvis addat, quòd, si localis superior judicet expedire, ut rem tractet cum generali, expedendo ejus consilium, subditus expectare teneatur. De cætero necessarium non erit, hanc licentiam peti ab Episcopo, etiam si monasterium non sit exemptum, & monasterium religionis strictioris sit in alia diocesi; quia nullo jure id cavetur. Abb. Pirh. *LL. cit.* Sanch. *num. 60.* Excepiuntur tamen quò ad hoc moniales; utpote quæ pollentes sola potestate dominativa in ordine ad domesticam & politicam gubernationem, non veniunt nomine prælatorum, adeoque ab iis non est licentia postulanda, sed ab Episcopo (saltem si non sint exemptæ,